

# Cengiz Aktar: Türkiye barut kokuyor

Posted on 12/12/2019

Manzara: Elde enva-i çeşit harita, kapı kapı dolaşıp komşularından, bölgeden, dünyadan mütemadiyen hak talep eden, görüşlerini dayatan, olmadı istediğini zorla alan bir Türkiye! Müzakere, diyalog, istişare, uluslararası hukuk normları ile işi olmayan zorba bir devlet.

Tıpkı içerde uygulanan ve halkın hatırı sayılır bir bölümünü dışlayan “rejime mahsus hukuk” anlayışı gibi dışarda da taraf olduğu veya olmadığı uluslararası akitleri hiçe sayan ve kendi uluslararası okumasını dayatan bir rejim. Fark şu ki, içerde dışlananların çoğu, mesele dışarıya ayar vermeye gelince reislerinin arkasında hazırolda.

Türkiye'nin, cumhuriyet öncesine kadar giden ve muharebe meydanlarındaki siperleri hatırlatan dış politika pozisyonları vardır. Kazarsın siperi, milim adım atmazsın. Cumhuriyetin temel taşlarından olan bu duruşlar Osmanlı'dan devralınan sorunların dondurulmuş halleridir.

Sorunların başlıcaları mâlum: Ermeni, Kürd, Rum/Yunan sorunları. Birkaç zamandır rejim bu donmuş sorunlardan ikisini, Kürd ve Rum/Yunan sorunlarını kendi bildiği gibi çözmeye kalkışmış durumda. Artık siperden çıkıp taarruza geçen bir ülke Türkiye. Bu yeni durumun tek dişe dokunur istisnası 1974'te işgâl edilen Kıbrıs'ın kuzeyi; orada taarruza geçileli 45 sene oldu ama 1974 sonrasında kazılan siper de artık bozuldu. Geleceğim.

Ermeni sorunundan başlayalım. 1916'da soykırımın sonundan bu yana içerde, dışardaysa 1920'lerde Meclis Hükümetince kotarılan Kars, Gümrü ve Moskova anlaşmaları vasıtasıyla Ermenistan ile süren statükoda pek bir değişiklik yok. Türkiye siperde, Ermeni Soykırımının dünyada tanınması ve bilinmesine karşı sürdürdüğü top atışları berdevam. 1990'ların

başında Dağlık Karabağ meselesinde yeni bir siper kazıldı. 2009'da ise siperlerden çıkarabilecek "protokol" hamlesi hızla akamete uğradı. Yalnız, içerde 19. yüzyıl ortasından beri iyi kötü işleyen Patrik seçimine alenen müdahale etmesi, yeni bir hamle. Genel itibariyle Ermeni Soykırımını Türkiye'nin asabiyesini belirlemeye devam edecek.

Gelelim Rum/Yunan meselesine. Çok boyutlu bu meselede Türkiye'nin sözü ve fiiliyatı açıkça bilinçli bir taarruza işaret ediyor.

Kıbrıs'ta ibre fiilî ilhâkı gösteriyor. Gündemden çoktandır düşmüş olan yeniden birleşme olasılığının önündeki son "engel" cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı, muhtemelen önümüzdeki Nisan'da seçtirilmeyecek ve KKTC külliye Ankara'nın güdümüne girecek. Hükümet 1974 statükosunu dahî takmadığını gösteren ilk adımı attı ve hayalet şehir Varoşa'yı (Maraş) iskâna açacağını ilân etti. Türkiye'nin işgâl siyaseti daima inşaatla birlikte yürür mâlum.

KKTC üzerinden Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Münhasır Ekonomik Bölgesine (MEB) karşı başlatılan fosil yakıt arama taarruzu şimdilik ayar, tehdit ve kabadayılık üslûbuyla ilerlese de Doğu Akdeniz'de sıcak çatışma olasılığı giderek artıyor. Rejim koro hâlinde her fırsatta "meşru hakları savunmak için her yol mubahtır bize" seferberlik türküsünü söylüyor.

Rum/Yunan meselesinde, Kasım sonundaki Libya ile haritada belirlenen deniz sınırı ile yeni bir aşamaya geçildi. Türkiye, kendi karasularını ve MEB'lerini belirlemek için uluslararası anlaşmalar ve tahkim yerine kendi belirlediği hukuk ve parametrelerle savaşa kadar gitmeye hazır olduğunu söylüyor artık. Zira bu deli saçması deniz sınırını hayata geçirebilmek için Yunanistan'la savaşmak gerekiyor. Bu kadar basit.

Yeri gelmişken, kimsenin "Türkiye yüzde yüz haksızdır, diğerleri yüzde yüz haklıdır" dediği yok. Ancak Ege sularında paylaşım savaşıyla oluşturulabilecek bir şey değil. Yegâne kalıcı formül, masaya oturup, uluslararası içtihadı dikkate alarak ama Ege'ye mahsus bir paylaşım ve belki ortaklık temelinde anlaşmaktır. Nerede o günler?

Bugün Türkiye'nin, Yunan adalarının ve Kıbrıs'ın kıta sahanlığı ile MEB hakkına sahip olmadığını başka bir ülkeye veya herhangi bir uluslararası kuruluşu kabûl ettirmesi mümkün değil. Ne böyle bir müktesebat var, ne de tutarlı bir politika.

1982 BM Deniz Hukuku anlaşmasına taraf olmayan nâdir ülkelerden biri Türkiye. Buna rağmen Rusya ile Sovyet döneminden kalma bir MEB'i var. Keza Kıbrıs Cumhuriyeti'nin MEB'i olamaz demeye getirirken ikide birde KKTC'nin MEB'inden dem vurur. Geçen hafta yazdığım, karanlık çevrelerce kotarılmış Mavi Vatan doktrini gereğince Türkiye artık, sahil dar ülkelerin bırakın MEB'ini karasuyunu bile dikkate almıyor. Bu, o adayı topraktan saymıyorum demek.

MEB üzerine daha çok yazacağız, öyle anlaşılıyor. Ama bugün itibariyle gerçek şu ki Türkiye'nin Rum/Yunan meselesindeki tektaraflı ve yayılmacı politikasının üçüncü tarafları ve uluslararası kurumları ikna etmesi mümkün görünmüyor. Ama bundan da önemlisi Rum/Yunan tarafını savaş alanında alt etmesi de mümkün görünmüyor.

Gelelim diğer kadim sorun olan Kürd sorununa. 19. yüzyıl ortasında Botan Emiri Bedirhan Bey'in merkezin sultanı altına alınmasıyla ortaya çıkan fiilî durum, inişli çıkışlı olarak bugüne kadar geldi. Önce Kürdlerin nisbî siyasî varlığı ortadan kaldırıldı, sonra Kürd olarak varlıkları inkâr edildi. Bugün var oldukları yeniden kabûl görülse de siyaseten var olmaları artık kesinlikle reddediliyor.

Rejim Sri Lanka'da Tamillerin akıbetini Kürdlere uygulamakla meşgûl. Üstelik taarruz Türkiye ile sınırlı değil, Suriye'yi de kapsıyor. Ne var ki tıpkı Rum/Yunan meselesinde olduğu gibi Türkiye'nin Kürd meselesinde de tektaraflı ve yayılmacı politikasının üçüncü tarafları ve uluslararası kurumları ikna etmesi mümkün görünmüyor. Ama bundan da önemlisi Kürd tarafını savaş alanında alt etmesi de mümkün görünmüyor.

Bütün bu sorunlar gücü ellerinde tutanların 1910'lardan itibaren Sünnî Türk egemenliğini

Sünnî Türk olmayanlarla paylaşmayı kesinlikle reddetmesiyle ortaya çıktı. Reddiye, katliam, zulüm ve dayatma ile sonuçlandı. Ortaya çıkan fiilî durum bugüne kadar idare etti ancak bu artık Türkiye'ye yetmiyor. Meseleler hem kangrenleşti hem uluslararasılaştı.

Başkomutan Erdoğan idaresindeki Türkiye, millî ve yerli muhalefetin desteği ve kamuoyunun tasvipkâr suskunluğu ile uzun vâdeli çatışmalara doğru hızla ilerliyor. Ufkun açık olduğunu söylemek mümkün değil.

Yazıyı noktalarken, Trablus hükümeti ile Ankara arasında varılan askerî anlaşma uyarınca Libya'ya asker yollanabileceğini "müjdeledi" reis. Libya da başka bir bataklık, hadi bakalım, bu kaçınıcı cephe?

Kaynak: [ahvalnews.com](http://ahvalnews.com)